

haandværkere, som ved Ophøvelsen af Markederne muligen vilde komme til at savne en god Veilighed til at affætte deres ikke bestilte Varer, og ogsaa for deres Skyld maa der, som det forekommer mig, sættes en vis Tid, hvori de kunne forberede sig paa at skaffe sig andre Uffættingskilder end netop Markederne. — Der er endnu en Bestemmelse, som jeg ønsker at omtale, og det er den, som man væsentlig har betegnet som reaktioner, nemlig Bestemmelsen i § 12. Set fra det egentlige Lovgivningsstandpunkt maa jeg sige, at jeg anser det for et Fremskridt, at man ikke knytter Bevillingsmyndigheden til Love, men naar jeg ikke desto mindre har havt Betænkelighed ved her at gennemføre dette Princip, da er det, fordi de Forhold, som væsentlig skulde ordnes gennem denne Bevillingsmyndighed, ikke kunne siges at være afsluttede, idet hele Udviklingen gaar fremad med saa stærke Skridt, at det er umuligt at svare for, at der ikke kan fremkomme saadanne Forhold, hvor man vilde beklage ikke mere at have Bevillingsmyndigheden. En af de ærede Talere, som først havde Ordet — jeg tror, at det var det ærede Medlem for Høstet (Lund) — omtalte den af Regjeringen udøvede Bevillingsmyndighed, som om den jevnlig var bleven misbrugt. Naar det ærede Medlem paastaar, at der findes Exempler paa, at en Mand driver Næring indenfor den i Loven befalede Afstand, da tør jeg naturligvis ikke benegte det, naar han siger det, men hvad jeg tør paastaa, er, at det ikke sker i Kraft af en Bevilling, med mindre den vedkommende Kjøbstad har havt Veilighed til at yttre sig derover. (S. M. Hansen: Hør!) Det er et Princip, der bestaandig har været fulgt i Indenrigsministeriet, at man, forinden nogen Bevilling gives, lader det vedkommende Byraad udtale sig derover, dog selvfølgelig ikke med den Virkning, at Byrådet kommer til at afgjøre, om Bevillingen skal gives eller ikke, men kun for at faae Sagen tilstrækkelig belyst og oplyst, og jeg tør tilføje i Anledning af det ærede Medlems „Hør“ — saafremt jeg da ikke har misforstaaet det —, at, naar der ikke har været særegne Grunde tilføede for at give Bevillingen, saa er den ikke bleven given. — Jeg skal slutte med ogsaa for mit Vedkommende at anbefale det høie Thing at vedtage Lovforslaget saaledes som det foreligger, eller dog i alt Fald væsentlig, som det foreligger.

C. Hansen: (Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds.) Da flere ærede Medlemmer allerede have udtalt sig, og væsentligt i samme Retning, hvori jeg havde ønsket at udtale mig, skal jeg fatte mig i Korthed. Det er min Mening, at Loven af 1857 var meget for vidtgaaende, og at den har virket meget skadelig for de fleste mindre Kjøbstæder, ja saa skadelig, at enkelte af disse ere nær ved at gaa ud af Kjøbstædernes Række. I 1859 mærkede man ret, hvor

stærkt det Tryk var, som hvilede paa dem. Der udgik nemlig den Gang Opfordring til samtlige Kjøbstæder om at sende Delegerede til et Møde, og der mødte over 100 Delegerede fra lidt over 50 Kjøbstæder. Det har derfor ogsaa glædet mig, at den høitærede Minister er fremkommen med det foreliggende Lovforslag; thi om dette end ikke vil gavne Kjøbstæderne meget, vil det dog vistnok gavne dem en Del. — Det hedder i Næringslovens § 24: „Borgerklub eller Næringsbevis paa Haaudværk kan ikke forenes med Borgerklub eller Næringsbevis paa Handel“; men denne Bestemmelse omgaas ikke saa sjældent. Jeg kjender saaledes et Tilfælde, hvori en Detaillist, altsaa en Handlende, ønskede at forhandle syede Klæder; men da han ikke tillige kunde faae Borgerklub som Skraeder, fik han en ældre Tobaksspinder sendt til at løse dette Borgerklub, og paa dennes Navn drev han da Skraedernæring. Jeg kjender ogsaa et Tilfælde, hvori en Slagter sendt søgte Borgerklub, og da dette blev negtet ham, fordi han var for ung, fik han en Bøversvend til at løse Borgerklub som Slagter, hvorefter han drev Næringen i dennes Navn. Loven kan altsaa godt omgaas, og jeg vilde derfor meget tilraade Vedtagelsen af dette Lovforslag, idet en saadan Omgaelse derved vil hømmes noget. — Den § 5, der blev udstemt i Landstinget, kunde jeg have ønsket bibeholdt. Det er mig nemlig bekendt, at ikke saa unge Mennesker forlade deres Lære efter 2—3 Aars Forløb og begynde at drive selvstændigt Erhverv. Det er ogsaa ganske vist, saaledes som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen) udtalte, at disse yngre Mennesker gifte sig i en Alder, hvor de ikke burde gifte sig, og derved let falde fattigvæsenet til Byrde. Jeg kunde derfor ønske, at det ærede Medlem, saafremt der ikke bliver nebsat et Udvalg, hvad jeg ikke antager vil ske, da det ikke er blevet omtalt under Forhandlingene, vilde stille Forslag om paany at optage den udstemte § 5. — Jeg kunde ogsaa ønske at berøve § 72 i Næringsloven om Brændevinsafgiften, skjøndt dette Punkt jo ikke foreligger i Lovforslaget. Denne Afgift forekommer mig at være en af de mest trykkende Skatter for dem, der kun have en mindre Uffættning. Paragrafen siger, at der skal svares en lige stor Afgift uden Hensyn til Næringsens Omfang, og medens Mange af dem, der nu have Borgerklub paa Brændevinshandel, kun sælge 1—2 Tønder om Aaret, kunne Andre sælge 100—200 Tønder eller i alt Fald, hvad der er mig bekendt, over 100 Tønder. Afgiften er altsaa trykkende for den, der har den mindre Handel, medens den er en Bagatel for den, der har den større Handel. Den er saaledes trykkende for Urtekræmmerne, fra hvem vi jo fik et Andragende derom ifjor. De kunne ikke unblade at have Spiritus, hvor lidt de end sælge deraf, og altsaa maa de ogsaa betale Afgiften deraf. Den burde derfor